

του Όλμουτς, στη Μοραβία, όπου έμεινε τέσσερα χρόνια.

Ήκωρια Λαφαγιέτ μαζί με τις δύο του κόρες επέτυχαν την άδεια να πάνε να φυλακιστούν μαζί του. Η τύχη αυτού του αχμαλώτου προκάλεσε τις συμπάθειες όλου του κόσμου: οι Αμερικανοί προεβρυτές, ή Αγγλία ή Ίδια, επενέβησαν υπέρ αυτού, αλλά άδίκως.

Τέλος ο Βοναπάρτης, τη υποδείξει του Καρνό, επέτυχε να τον ελευθερώσει, περιλαμβάνοντάς τον εις τους όρους της συνθήκης του Κάμπο-Φόρμιο. Άλλά ο μέλλον αυτόκοράτωρ φοβότανε πολύ τον άνθρωπο εκείνον του οποίου η δημοτικότητα περιβάλλετο προς τη δική του κ' επρόσθεσε στη συνθήκη μιά σημείωση ότι ο Λαφαγιέτ δε μπορούσε να ξαναγούσει πιά στη Γαλλία. Ο Λαφαγιέτ, ελευθερωθείς στις 19 Σεπτεμβρίου 1797, εγκαταστάθηκε στο Χόλσταϊν.

Στις 18 Ομυκλώδους, σκέφτηκε ότι μπορούσε πιά να γυρίσει στη Γαλλία κι' ο Βοναπάρτης τον δέχτηκε, αν όχι μ' ένθουσιασμό, άλλ' όποσδήποτε καλά. Έξ' άλλου ο Λαφαγιέτ άρνήθηκε κάθε αξίωμα από τ' άρχια εκείνου που τον έκρινε ως άρχαγα της έξουσίας. Αποσύρθηκε στον πύργο του, στο Σζίν-ε-Μάρν όπου κατάνιξε με τη γεωγραφική τήνηκτινογραφία. Στο 1814 κατά την εισβολή των συμμάχων προεβρυθήκε να υπερασπιστείτο Παρίσι, άνασυγκροτώντας την Έθνοφυρουρά του, αλλά συνάντησε τη γενική άδιαφορία. Στις δυο έπανορθώσεις της βουσιλείας θέλησε να παίξη πάλι, κάποιο ρόλο, αλλά άπογοιυητεύθηκε. Τέλος στο 1824, άποφάσισε να ξαναπαρή στην Αμερική την όποια είχε να δει οσάντα χρόνια. Αυτό το ταξείδι, που βάσταξε ένα χρόνο, ήταν μιά διαρκής άποθέωση.

Ξαναγοιύοντας στη Γαλλία έξελέγη πληρεξούσιος. Στα γεγονότα του 1830 ο πατριάρχης αυτός της επαναστάσεως βρίσκειται όρθιος στο όδοφράγματα, μαχόμενος για την ελευθερία. Τόν έγκτοκραυγάζουν. Γίνεται πάλι ο κύριος της καταστάσεως και άν έπρότεινε τότε ν' άνακηρυχθή η δημοκρατία θά τον άκουγαν.

Είταν αυτός τότε η αίτια που ο Λουδοβίκος-Φιλίππος άνακηρύχθηκε βασιλεύς, αλλά εκείνος μόλις έπαυσε να έχη την άνάγκη του τον έγκατέλειψε.

Παρ' όλα αυτά ο Λαφαγιέτ δεν άπελιζότανε — δεν άπελιζότανε ποτέ — και είταν διατεθειμένος να παλαίην ακόμα όταν ο θάνατος τον βρήκε άξαφνα στις 20 Μαΐου 1834. Ο θάνατος του έκαμε τη Γαλλία και την Αμερική να πενήθσουν επί πολύ. Jules Charcel

ΠΕΖΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Ο ΒΡΑΧΟΣ ΚΑΙ Η ΚΑΡΔΙΑ

Είδατε ποτέ σας κανένα σταχτόμαυρο βράχο στην παραλία, όταν σέ καιρό τρικυμίας τον χτυπούν και τόν δέρνουν τ' άφρισμένα κύματα, τον χτυπούν και παίζουν μαζί του — τον λούζουν ως τη χορταριασμένη του κορφή με μαργαριτάρια άφρούς;

Ο βράχος μένει ο ίδιος πάντα, μιά στην τραχεία του επιφάνεια παρουσιάζονται ζωηρά χρώματα, που μαρτυρούν ότι κάποιοι ο βράχος εκείνος ποτού στερεοποιηθή ήταν άναλυτο μολύβι κι' έκαμε κι' έβραζε κάνοντας ζωηρά χρώματα.

Έτσι άκριβδός και στη γέφυκή καρδιά μου έχουν χυμψειτώρα τελευταία νέες γυναικείες καρδιές και με τη χαδεντική τους έπαφι, η καρδιά μου έλαμψε με χρώματα, που από πολύ καιρό είχαν σβύσει, ίχνη της άλλουτιής φωτιάς.

Τά κύματα άποτραβήθηκαν, αλλά τ' αχρώματα δεν έσβυστήκαν, άν και τ' ξεραίνε βαρύν τάνεμοβροχι. Ίβαν Τουργκένιεφ

ΠΩΣ ΔΙΑΤΗΡΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΑΝΘΗ

Γιά να διατηρουνται τ' άνθη, πρέπει ν' αλλάζετε τ'ο νερό τους κάθε βράδυ, να κόβετε τ'ο άκρον του στελεχούς-πολύ λίγο- και να προσθέτετε μέσα στο νερό λίγη σκόνη ξυλανθράκων.

Κυρίως όμως διατηρεί δροσερά μέσα στο βάζο τ' άνθη και τ'ο έξής ύγρόν:

- Διαλύσατε μέσα σ'ε 80 μέρη νερού:
- 2 μέρη chlorure d' ammonium
- 4 μέρη phosphate de soude
- 3 μέρη nitrate de soude

και φιλτράρετέ το.

Έκ του ύγρου αυτού 25 σταγόνες, σ'ε 2 λίτρες νερού και μάλιστα βρόδινου, άν εινε δυνατόν, άρκούν για ν' α κρατούν άπολύτως δροσερά τ' άνθη τών βάζων.

Ίωάν. Δ. Κουχατσίγλου

ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο περίφημος λόρδος Βοΐκινγκμ ήταν τρομερά φιλάργυρος. Έσοτερείτο συνηθέστατα τών πάντων για ν' αλλάρη οικονομίαν.

Μιά μέρα έλεγε στον Σιρ Ροβέρτο Βίνερ:

— Φοβούμαι μη πεθάνω φτωχός σάν τόν Ίώβ.

— Και έγώ φοβούμαι πώς ζήτε σάν τόν Ίώβ, τού άπήνητησεν έξυπνότατα ο Βίνερ.

ΞΕΝΟΪ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Του Α. Στεκεττίη

Γονατιούς στα πόδια της με πληγωμένα στήθη
ζητούσα να με γιάνη,
και μιά κορδέλα δένοντας με γέλιο μ' άπεκροθή:
— Κύνταξε πώς μου πίνετι.

Μιάν άλλη μέρα έτροφα έσπίω σ' άλλα κίλλη
να βρώ την ευτυχία,
κι' εκείνη τότες μ' έκραξε, μ' άνοϊζε την άγάλη
άπο ζηλοτυπία.

Μετάφρ. Κ. Καϊροφύλα

Η ΠΛΥΣΣΟΔΕΜΕΝΗ

Μές' στη θαλασσοσηλιά την άνωσώθεσαν
Κ' έκαναν στην πόρτα ένα σημάδι
Τ'ο κλειδι της πόρτας έπεσε στη θάλασσα,
Κ' έλησμονήσεν τ'ο φώς ή κόρη σ'ο σκοτάδι.

Πρόσμενε τις μέρες τις καλοκαιριάτικες,
Και τις χειμωνιάτικες, στα σίδερα της.
Έργα χρόνια ή κόρη πρόσμενε και πλείτερο,
Και περνοσε, μιά φορά τ'ο χρόνο, ένας διαβάτης.

Μα της κόρης τ'α μαλλά ματαθνημήθηκαν,
Κι άναζήτησαν, και βόηξαν τ'ο φώς πάλι:
Σαν τ'α φίδια άνάκουσα στις πέρες γλίστρησαν,
Κ' έλαμγαν οι βράχοι της σπηλιάς και τ' άκρογαλι.

Πέρασ' ο διαβάτης, και είδε και δέ γνώρισε
Τι είναι εκείνο, που άναλάμπει και φωτίζει.
Κάποιο ζωτικό φαινόμενο τ'ο νόμισε
Και, τ'ο δρόμο αλλάγοντας, τ'α μαιτα άλλο γυρίζε

Μετάφρ. Γ. Δροσίνη

ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

Του Έρρ. Χάϊνε

Είναι ή φτωχή καρδιά μου πικραμένη
κι' όμως ή Μάης λάμπει δίος χαρά
στη φλαμουριά άκουμάτι την άνητομένη,
έκει που άνθίζει τ'ο βοσνού ή πλαγιά.

Τ'ο βλέπω από 'ψηλά να κυματίζει
τ'ο γαλανό κανάλι σιωπηλά
σ'ε μιά βαρκοϋλα ένα παιδι σφουρίζει
ρίχνοντας και τ' άγκιστρι σ'τα ιερά.

Απλώνονται άπο έκει χαϊτωμένα
σ'ε μιά μικρή και πλουμιστή μεριά
άνθρωποι και λειβάδια όλανθισμένα,
σιτάκια, ζωα, περβόλια δροσερά.

Πλένουν έδώ κορίτια πλάι-πλάι
κι' άλλα χορεύουνε στη χλόη έκει:
ό μυλος διαμαντόσκονη οσφραπει
άκούω τη μακρηνή τούτη βόη.

Στόν πύργο τόν παλιό, τόν μαυρισμένο
είναι στήμενη μιά μικρή οσοπία
• ένα παιδι όδοδοκοκκινομέμιο
άνεβοκατεβαίνει έκει συχνά.

Νά όζειη τ'ο τουρνέκι του γυρεύετι,
που άσπάζφει μέσ' σ'όν ήλιο χρυσοπύ.
Στ'ο στήθος του τ'ο φέρετι, σημάδετι...
"Αχ, νάτανε να μ' έφριχη νεκρό!

Μετάφρ. Π. Ραΐση

Εις τ'ο Γραφείον μας πωλούνται προς δρ. 5 έκαστον άντίτυπα τού 2ου φύλλου τού «Μπουκέτου», τ'ο όποϊόν ειχεν έξαντληθή.